HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

21 iunie 2012 *

„Articolul 49 TFUE — Libertatea de stabilire — Sănătate publică — Farmacii — Regim național de acordare a autorizațiilor de funcționare a farmaciilor — Înființarea de sucursale — Condiții diferite pentru farmaciile private, pe de o parte, și pentru farmacia Universității din Helsinki, pe de altă parte — Farmacie a Universității din Helsinki care are responsabilități specifice legate de învățământul farmaceutic și de aprovizionarea cu medicamente”

În cauza C-84/11,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Korkein hallinto-oikeus (Finlanda), prin decizia din 21 februarie 2011, primită de Curte la 24 februarie 2011, în procedura inițiată de

Marja-Liisa Susisalo,

Olli Tuomaala,

Merja Ritala,

cu participarea:

Helsingin yliopiston apteekki,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte de cameră, domnul J. Malenovský, doamna R. Silva de Lapuerta, domnii G. Arestis și T. von Danwitz (raportor), judecători,

avocat general: domnul P. Mengozzi,

grefier: doamna C. Strömholm, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 15 februarie 2012,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru doamna Susisalo, pentru domnul Tuomaala și pentru doamna Ritala, de A. Kuusniemi-Laine, de J. Väyrynen și de A. Laine, asianajajat;

— pentru Helsingin yliopiston apteekki, de K. Joenpolvi, asianajaja, și de T. Kauti, lakimies;

— pentru guvernul finlandez, de H. Leppo și de J. Heliskoski, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: finlandeza.

— pentru guvernul portughez, de L. Inez Fernandes și de P. A. Antunes, în calitate de agenți;

— pentru Comisia Europeană, de E. Paasivirta și de I. V. Rogalski, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 49 TFUE și a articolului 106 alineatul (2) TFUE.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între doamna Susisalo, domnul Tuomaala și doamna Ritala, pe de o parte, și Lääkealan turvallisuus- ja kehittämiskeskus (Centrul pentru siguranță și dezvoltare în domeniul farmaceutic, denumit în continuare „FIMEA”) și Helsingin yliopiston apteekki (Farmacia Universității din Helsinki, denumită în continuare „FUH”), pe de altă parte, cu privire la cererea acesteia din urmă de a muta una dintre sucursalele sale în cartierul Tammisto din orașul Vantaa, precum și în cadrul unui litigiu între doamna Susisalo, pe de o parte, și FIMEA, pe de altă parte, cu privire la o cerere formulată de doamna Susisalo de autorizare a deschiderii unei sucursale în același cartier.

Cadrul juridic

3 Potrivit articolului 38 din Legea privind medicamentele (Lääkelaki), în versiunea aplicabilă în acțiunile principale (denumită în continuare „Legea privind medicamentele”), medicamentele pot fi eliberate publicului doar în farmacii, în sensul articolelor 41 și 42 din această lege, precum și în sucursalele farmaciilor sau în „punctele de eliberare a medicamentelor”, în sensul articolului 52 din aceeași lege. În temeiul articolului 39 din această lege, farmaciile trebuie să fie amplasate în țară, pe cât posibil, astfel încât populația să poată avea acces la medicamente fără dificultăți.

4 În temeiul articolului 40 din Legea privind medicamentele, o farmacie poate funcționa pe baza unei autorizări care este eliberată pentru o localitate sau pentru o parte a unei localități de către Lääkelaitos (Oficiul medicamentelor).

5 Potrivit articolului 41 primul paragraf din Legea privind medicamentele, decizia de înființare a unei noi farmacii într-o localitate sau într-o parte a unei localități este luată de Lääkelaitos în cazul în care accesul la medicamente impune acest lucru, această condiție trebuind să fie apreciată în funcție de numărul de locuitori ai zonei respective, de serviciile farmaceutice deja existente în zonă și de amplasarea altor servicii de ocrotire a sănătății. Decizia este luată la inițiativa Lääkelaitos sau la inițiativa localității respective. Lääkelaitos poate decide de asemenea modificarea zonei deservite de farmacie și mutarea acesteia în alt cartier dacă acest lucru este necesar pentru asigurarea accesului la serviciile farmaceutice.

6 În temeiul articolului 42 primul paragraf din Legea privind medicamentele, Universitatea din Helsinki are dreptul de a exploata o farmacie în orașul Helsinki, iar Universitatea din Kuopio are dreptul de a exploata o farmacie în orașul Kuopio. Scopul acestor farmacii este, pe lângă vânzarea medicamentelor, și oferirea unui stagiu practic pentru studenți în cadrul formării în domeniul farmaceutic și efectuarea de cercetări în domeniul aprovizionării cu medicamente. Potrivit proiectului de lege care a condus la adoptarea Legii privind medicamentele, FUH îndeplinește, în afară de sarcina de eliberare a medicamentelor, sarcini legate de învățământ și de cercetare și prestează servicii specifice legate de realizarea anumitor preparate farmaceutice rare.

7 Potrivit articolului 43 primul paragraf din Legea privind medicamentele, autorizația de funcționare a unei farmacii poate fi acordată unui resortisant al unui stat membru al Spațiului Economic European care este abilitat să exercite profesia de farmacist („proviisori”), al cărui patrimoniu nu face obiectul inițierii unei proceduri de insolvență și care nu a fost pus sub interdicție sau sub curatelă. În cazul în care există mai mulți solicitanți, autorizația este atribuită, conform celui de al doilea paragraf al acestui articol, solicitantului care, în ansamblu, îndeplinește în cea mai mare măsură condițiile pentru înființarea unei farmacii.

8 Înființarea unor sucursale de farmacii este reglementată la articolul 52 din Legea privind medicamentele, primul paragraf al acestui articol prevăzând că o astfel de sucursală poate fi înființată într-o zonă care, din cauza numărului redus de locuitori, nu îndeplinește condițiile de înființare necesare pentru o farmacie independentă, însă în care, pentru asigurarea aprovizionării cu medicamente, este necesară funcționarea unei farmacii. Sucursala unei farmacii poate fi înființată la inițiativa Lääkelaitos sau a localității. Lääkelaitos acordă autorizația, la cerere, farmacistului care îndeplinește în cea mai mare măsură condițiile pentru înființarea unei asemenea sucursale, luând în considerare amplasarea acesteia și alte condiții de funcționare. Lääkelaitos poate acorda unui farmacist o autorizație de funcționare pentru cel mult trei sucursale de farmacie.

9 Conform articolului 52 al treilea paragraf din Legea privind medicamentele, Universitatea din Helsinki poate înființa maximum 16 sucursale, în baza unei autorizații acordate de Lääkelaitos pentru fiecare sucursală.

10 Lääkelaitos a fost înlocuit de FIMEA începând de la 1 noiembrie 2009.

Acțiunile principale și întrebările preliminare

11 La originea întrebărilor preliminare se află două proceduri referitoare la cereri de înființare a unor sucursale de farmacii.

12 Prima procedură vizează o cerere a FUH de mutare a uneia dintre cele 16 sucursale ale sale în cartierul Tammisto din orașul Vantaa. Prin decizia din 28 februarie 2008, Lääkelaitos a admis această cerere. Doamna Susisalo, domnul Tuomaala și doamna Ritala, farmaciști, au formulat o acțiune în anulare împotriva acestei decizii, care a fost respinsă de Helsingin hallinto-oikeus. Farmaciștii menționați au declarat recurs la instanța de trimitere.

13 Cea de a doua procedură privește o cerere formulată de doamna Susisalo cu privire la înființarea unei sucursale de farmacie tot în cartierul Tammisto din orașul Vantaa, care a fost respinsă de Lääkelaitos prin decizia din 23 iunie 2008. Întrucât acțiunea în anulare formulată împotriva acestei decizii a fost respinsă de Helsingin hallinto-oikeus, doamna Susisalo a declarat recurs la instanța de trimitere.

14 Apreciind că soluționarea litigiilor cu care este sesizată depinde de interpretarea dreptului Uniunii, Korkein hallinto-oikeus a hotărât să suspende judecarea cauzelor și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 49 TFUE, referitor la libertatea de stabilire în sensul dreptului Uniunii, trebuie interpretat în sensul că se opune aplicării dispozițiilor prevăzute de Legea privind medicamentele finlandeză cu privire la acordarea unei autorizații de funcționare pentru o farmacie, întrucât condițiile de înființare a sucursalelor [FUH] derogă, după cum urmează, de la condițiile pentru înființarea sucursalelor farmaciilor private:

a) o sucursală a unei farmacii private poate fi înființată, pe baza unei autorizații acordate de [FIMEA] în temeiul articolului 52 primul paragraf din Legea privind medicamentele, într-o zonă care, din cauza numărului redus de locuitori, nu îndeplinește condițiile minime suficiente pentru

înființarea unei farmacii independente, însă în care, pentru a asigura accesul la medicamente, este necesară existența unei farmacii, iar un farmacist privat poate înființa un număr de maximum trei sucursale pe baza unei autorizații acordate pentru fiecare sucursală. În schimb, o sucursală a [FUH] poate fi înființată pe baza unei autorizații acordate, pentru fiecare sucursală în parte, de FIMEA în temeiul articolului 52 al treilea paragraf din Legea privind medicamentele, în condițiile în care aprecierea privind autorizația nu este restricționată de lege sau de alte dispoziții naționale, cu excepția reglementării potrivit căreia [FUH] poate înființa un număr de maximum 16 sucursale;

b) la determinarea amplasării unei sucursale a unei farmacii private, FIMEA trebuie să țină seama de amplasarea farmaciei. În ceea ce privește amplasarea sucursalelor [FUH], nu există o reglementare similară, iar sucursalele acesteia au fost înființate în diferite locuri din Finlanda?

2) În cazul în care Curtea consideră că, în lumina răspunsurilor la întrebările de mai sus, articolul 49 TFUE se opune reglementării privind autorizația acordată [FUH] de a înființa sucursale, Korkein hallinto-oikeus solicită pronunțarea unei hotărâri preliminare cu privire la următoarele întrebări suplimentare:

a) Restricția privind libertatea de stabilire care decurge din reglementarea privind autorizația acordată [FUH] de a înființa sucursale poate fi justificată de motive imperative de interes general, care rezultă din misiunile specifice ale [FUH] referitoare la asigurarea unei aprovizionări cu medicamente și la învățământul farmaceutic și care sunt necesare și conforme cu principiul proporționalității, având în vedere că, în ceea ce privește sucursalele [FUH], nu sunt prevăzute misiuni speciale similare?

b) Din misiunile specifice descrise mai sus, stabilite prin lege în sarcina [FUH], rezultă că aceasta poate fi considerată întreprindere care gestionează servicii de interes general, în sensul articolului 106 alineatul (2) TFUE, iar, în cazul unui răspuns afirmativ, dispoziția menționată din Tratatul FUE permite derogarea, în ceea ce privește sucursalele [FUH], de la cerințele privind autorizarea administrativă prealabilă stabilite de articolul 49 TFUE și de jurisprudența Curții, având în vedere că, în ceea ce privește sucursalele [FUH], nu sunt prevăzute misiuni speciale similare?”

Cu privire la competența Curții

15 FUH contestă competența Curții de a răspunde la întrebările adresate, în special în considerarea faptului că acțiunile principale nu conțin elemente transfrontaliere.

16 În această privință, trebuie amintit că, deși, având în vedere repartizarea competențelor în cadrul procedurii preliminare, instanța națională este singura competentă să definească obiectul întrebărilor pe care înțelege să le adreseze Curții, este totuși de competența acesteia din urmă, în circumstanțe excepționale, să examineze condițiile în care a fost sesizată de instanța națională în vederea verificării propriei competențe (Hotărârea din 9 noiembrie 2010, Volker und Markus Schecke și Eifert, C-92/09 și C-93/09, Rep., p. I-11063, punctul 39).

17 Aceasta este situația în special atunci când problema cu care este sesizată Curtea este de natură pur ipotetică sau când interpretarea unei norme a Uniunii, solicitată de instanța națională, nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul acțiunii principale. Astfel, Curtea nu este competentă să răspundă la o întrebare atunci când este evident că dispoziția de drept al Uniunii supusă interpretării Curții nu poate fi aplicată (Hotărârea din 1 octombrie 2009, Woningstichting Sint Servatius, C-567/07, Rep., p. I-9021, punctul 43 și jurisprudența citată).

18 Potrivit unei jurisprudențe constante, dispozițiile Tratatului FUE care reglementează libertatea de stabilire nu sunt aplicabile într-o situație în care toate elementele se limitează la interiorul unui singur stat membru (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 octombrie 1990, Nino și alții, C-54/88, C-91/88

și C-14/89, Rec., p. I-3537, punctul 11, Hotărârea din 30 noiembrie 1995, Esso Española, C-134/94, Rec., p. I-4223, punctul 17, precum și Hotărârea din 17 iulie 2008, Comisia/Franța, C-389/05, Rep., p. I-5397, punctul 49).

19 Din decizia de trimitere, precum și din observațiile scrise prezentate Curții reiese că toate elementele din acțiunile principale sunt situate în Finlanda. Prin urmare, exercitarea dreptului de stabilire consacrat la articolul 49 TFUE nu este în cauză în aceste litigii.

20 Cu toate acestea, chiar și într-o situație strict internă, precum cea din acțiunile principale, un răspuns poate fi util instanței de trimitere, în special în ipoteza în care dreptul național i-ar impune, în proceduri precum acestea, să acorde unui resortisant finlandez aceleași drepturi precum cele conferite în aceeași situație de dreptul Uniunii unui resortisant al altui stat membru (a se vedea Hotărârea din 1 iunie 2010, Blanco Pérez și Chao Gómez, C-570/07 și C-571/07, Rep., p. I-4629, punctul 39, Hotărârea din 1 iulie 2010, Sbarigia, C-393/08, Rep., p. I-6333, punctul 23, precum și Hotărârea din 22 decembrie 2010, Omalet, C-245/09, Rep., p. I-13771, punctul 15).

21 Or, în ședință, reprezentantul reclamanților din acțiunile principale a arătat că în dreptul administrativ finlandez există norme care garantează faptul că resortisanții finlandezi nu fac obiectul unei discriminări inverse. În aceste condiții, nu rezultă în mod evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu s-ar putea dovedi utilă instanței de trimitere.

22 Prin urmare, Curtea este competentă să răspundă la întrebările preliminare.

Cu privire la întrebările preliminare

23 Prin intermediul întrebărilor formulate, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 49 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale, precum cea din acțiunile principale, care prevede un regim de acordare a autorizației de funcționare a sucursalelor de farmacii diferit pentru FUH în raport cu farmaciile private.

24 Aceste întrebări se referă la farmaciști care se opun mutării uneia dintre sucursalele FUH invocând incompatibilitatea reglementării naționale cu dreptul Uniunii întrucât prevede condiții mai favorabile pentru înființarea sucursalelor FUH decât pentru înființarea sucursalelor farmaciilor private. Desigur, restricțiile prevăzute de Legea privind medicamentele cu privire la înființarea sucursalelor unei farmacii private ar fi, în sine, justificate. Obiectivul Legii privind medicamentele nu ar impune însă ca FUH să poată înființa 16 sucursale, întrucât toate misiunile specifice definite la articolul 42 din această lege pot fi îndeplinite la fel de bine de trei sucursale.

25 Întrebările adresate nu se referă, așadar, la aspectul dacă articolul 49 TFUE se opune reglementării naționale privind înființarea de sucursale ale farmaciilor private, ci la aspectul dacă această dispoziție se opune ca această reglementare să prevadă un regim de acordare a autorizațiilor de funcționare a sucursalelor de farmacii special aplicabil FUH, care este mai favorabil decât cel care se aplică farmaciilor private.

Observații introductive

26 Pentru a răspunde la întrebările adresate, trebuie amintit că, în conformitate cu articolul 168 alineatul (7) TFUE, astfel cum a fost clarificat prin jurisprudența Curții, dreptul Uniunii nu restrânge competența statelor membre de a-și organiza sistemele de securitate socială și de a adopta, în special, dispoziții destinate să reglementeze organizarea unor servicii de sănătate, precum farmaciile (Hotărârea Blanco Pérez și Chao Gómez, citată anterior, punctul 43 și jurisprudența citată).

27 În exercitarea acestei competențe, statele membre trebuie să respecte însă dreptul Uniunii, în special dispozițiile tratatului referitoare la libertățile fundamentale, inclusiv la libertatea de stabilire. Aceste dispoziții interzic statelor membre să instituie sau să mențină restricții nejustificate privind exercitarea acestor libertăți în domeniul îngrijirilor medicale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 mai 2009, Apothekerkammer des Saarlandes și alții, C-171/07 și C-172/07, Rep., p. I-4171, punctul 18, Hotărârea din 14 octombrie 2010, van Delft și alții, C-345/09, Rep., p. I-9879, punctul 84, precum și Hotărârea din 16 decembrie 2010, Comisia/Franța, C-89/09, Rep., p. I-12941, punctul 41).

28 La aprecierea respectării acestei obligații, trebuie să se țină seama de faptul că sănătatea și viața persoanelor ocupă primul loc între bunurile și interesele protejate de tratat și că revine statelor membre sarcina de a decide cu privire la nivelul la care înțeleg să asigure protecția sănătății publice, precum și cu privire la modul în care acest nivel trebuie atins. Având în vedere că nivelul menționat poate varia de la un stat membru la altul, este necesar să se recunoască statelor membre o marjă de apreciere (Hotărârea din 19 mai 2009, Comisia/Italia, C-531/06, Rep., p. I-4103, punctul 36, și Hotărârea Blanco Pérez și Chao Gómez, citată anterior, punctul 44 și jurisprudența citată).

29 În plus, nicio dispoziție a dreptului Uniunii nu prevede norme de acces la activitățile din domeniul farmaceutic care să vizeze stabilirea condițiilor în care pot fi înființate noi farmacii și eventuale sucursale pe teritoriul statelor membre (a se vedea în acest sens Hotărârea Blanco Pérez și Chao Gómez, citată anterior, punctul 45).

30 În consecință, trebuie să se examineze, în temeiul criteriilor menționate mai sus, dacă reglementarea din acțiunile principale constituie o restricție în sensul articolului 49 TFUE, având în vedere că prevede, în ceea ce privește înființarea sucursalelor de farmacii, norme mai favorabile pentru FUH decât pentru farmaciile private.

Cu privire la existența unei restricții privind libertatea de stabilire

31 Articolul 49 TFUE impune eliminarea restricțiilor privind libertatea de stabilire. Potrivit modului de redactare, prevederile tratatului referitoare la libertatea de stabilire urmăresc să asigure beneficiul tratamentului național în statul membru gazdă. În plus, potrivit unei jurisprudențe constante, articolul 49 TFUE se opune oricărei măsuri naționale care, chiar și atunci când se aplică fără discriminare pe motiv de cetățenie sau de naționalitate, este susceptibilă să îngreuneze sau să facă mai puțin atractivă exercitarea de către resortisanții Uniunii a libertății de stabilire garantate de tratat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 noiembrie 2011, National Grid Indus, C-371/10, Rep., p. I-12273, punctele 35 și 36).

32 În ceea ce privește problema dacă reglementarea din acțiunile principale constituie o discriminare, trebuie arătat că această reglementare vizează fără distincție orice resortisant, finlandez sau din alt stat membru, care dorește, în calitate de farmacist particular, să înființeze o sucursală pe teritoriul finlandez. Aceasta nu cuprinde, așadar, o discriminare în sensul articolului 49 TFUE.

33 Trebuie arătat însă că, în temeiul reglementării menționate, farmaciile private nu pot înființa, pe teritoriul național, decât trei sucursale, a căror autorizație de funcționare este, în plus, condiționată de existența, în zona geografică în cauză, a unui număr scăzut de locuitori, care nu justifică existența unei farmacii independente, dar care reprezintă o nevoie de medicamente care impune prezența unei sucursale a unei farmacii, în timp ce FUH are dreptul de a înființa 16 sucursale, independent de numărul de locuitori din zona respectivă.

34 Trebuie să se constate că regimul preferențial acordat FUH în termeni de număr de sucursale admise, precum și de condiții de autorizare a acestora este susceptibil să priveze un farmacist privat de dreptul de a amplasa o sucursală în una dintre cele 16 zone geografice în care FUH a înființat o sucursală, ceea ce este de natură să facă mai puțin atractivă exercitarea de către farmaciști privați din alte state

membre a activităților lor pe teritoriul finlandez prin intermediul unui sediu permanent. Faptul că acest regim preferențial produce efecte restrictive atât asupra resortisanților naționali, cât și asupra resortisanților altor state membre nu este de natură să îl excludă din domeniul de aplicare al articolului 49 TFUE (a se vedea în această privință Hotărârea din 25 iulie 1991, Comisia/Țările de Jos, C-353/89, Rec., p. I-4069, punctele 24 și 25).

35 În consecință, o reglementare națională precum cea în discuție în acțiunile principale constituie o restricție privind libertatea de stabilire în sensul articolului 49 TFUE.

Cu privire la justificarea restricției privind libertatea de stabilire

36 Potrivit unei jurisprudențe constante, restricțiile privind libertatea de stabilire care sunt aplicabile fără discriminare pe motiv de cetățenie sau naționalitate pot fi justificate de motive imperative de interes general, cu condiția ca acestea să fie de natură să asigure realizarea obiectivului urmărit și să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea acestuia (Hotărârea Blanco Pérez și Chao Gómez, citată anterior, punctul 61).

37 Din articolul 52 alineatul (1) TFUE reiese de asemenea că protecția sănătății publice poate justifica restricții privind libertatea de stabilire. Mai precis, astfel de restricții pot fi justificate prin obiectivul referitor la asigurarea unei aprovizionări sigure și de calitate a populației cu medicamente. Importanța obiectivului respectiv este confirmată de articolul 168 alineatul (1) TFUE și de articolul 35 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în temeiul cărora, în definirea și punerea în aplicare a tuturor politicilor și acțiunilor Uniunii Europene, se asigură, printre altele, un nivel ridicat de protecție a sănătății umane (a se vedea Hotărârea Blanco Pérez și Chao Gómez, citată anterior, punctele 63-65).

38 În speță, este clar că FUH vinde, ca și farmaciile private, medicamente către public. Cu toate acestea, instanța de trimitere, guvernul finlandez și FUH au arătat că FUH are, în temeiul Legii privind medicamentele, obligația de a îndeplini misiuni specifice referitoare la formarea studenților în farmacie și la cercetarea în domeniul aprovizionării cu medicamente, precum și de a asigura servicii specifice legate de realizarea anumitor preparate farmaceutice rare, în timp ce o astfel de obligație legală nu este impusă farmaciilor private.

39 În această privință, guvernul finlandez a susținut că FUH are, în considerarea atribuirii unor misiuni specifice prin lege, un rol esențial în asigurarea unei aprovizionări sigure și de calitate a populației cu medicamente, ceea ce constituie obiectivul Legii privind medicamentele.

40 În acest context, trebuie arătat că competența de care dispun statele membre, la care se face referire la punctele 26-28 din prezenta hotărâre, de a adopta dispoziții destinate organizării unor servicii de sănătate, cum sunt farmaciile, precum și de a decide atât cu privire la nivelul de protecție a sănătății publice, cât și cu privire la modul în care acest nivel trebuie atins, implică faptul că statele membre au dreptul de a asigura protecția sănătății publice prin impunerea unor misiuni specifice uneia sau mai multor farmacii.

41 Astfel cum a subliniat Comisia, misiunile FUH referitoare la formarea și la cercetarea în domeniul farmaceutic, precum și la realizarea unor preparate magistrale rare țin de protecția sănătății publice.

42 Din cele de mai sus rezultă că, având în vedere obiectivul urmărit de Legea privind medicamentele, de asigurare a unui anumit nivel de protecție a sănătății publice prin intermediul impunerii unor obligații legale, regimul preferențial rezervat FUH de reglementarea națională din acțiunile principale în ceea ce privește condițiile de înființare a sucursalelor pe teritoriul național în cauză se dovedește necesar, cu condiția ca sucursalele FUH să participe efectiv la îndeplinirea misiunilor specifice referitoare la formarea studenților în farmacie, la cercetarea în domeniul aprovizionării cu medicamente, precum și la realizarea preparatelor farmaceutice rare care revin FUH, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

43 Faptul că farmaciile private participă de asemenea, în practică, astfel cum au arătat între altele reclamanții din acțiunile principale, la formarea studenților prin faptul că le oferă acestora posibilitatea de a efectua stagii nu poate modifica această apreciere. Spre deosebire de FUH, farmaciile private le oferă stagii în mod facultativ și sunt libere să procedeze astfel în conformitate cu propriile interese. În plus, formarea studenților nu constituie decât una dintre misiunile impuse FUH.

44 Prin urmare, este necesar să se răspundă la întrebările adresate că articolul 49 TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale, precum cea din acțiunile principale, care prevede un regim special de acordare a autorizațiilor de funcționare a sucursalelor de farmacii aplicabil FUH, mai favorabil decât cel aplicabil farmaciilor private, cu condiția ca sucursalele FUH să participe efectiv la îndeplinirea misiunilor specifice referitoare la formarea studenților în farmacie, la cercetarea în domeniul aprovizionării cu medicamente, precum și la realizarea de preparate farmaceutice rare, conferite acesteia din urmă de legea națională, condiție a cărei verificare este de competența instanței naționale.

Cu privire la cheltuielile de judecată

45 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

Articolul 49 TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale, precum cea din acțiunile principale, care prevede un regim special de acordare a autorizațiilor de funcționare a sucursalelor de farmacii aplicabil Helsingin yliopiston apteekki, mai favorabil decât cel aplicabil farmaciilor private, cu condiția ca sucursalele Helsingin yliopiston apteekki să participe efectiv la îndeplinirea misiunilor specifice referitoare la formarea studenților în farmacie, la cercetarea în domeniul aprovizionării cu medicamente, precum și la realizarea preparatelor farmaceutice rare, conferite acesteia din urmă de legea națională, condiție a cărei verificare este de competența instanței naționale.

Semnături